

УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Жовніренка Ігоря Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України та частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII

м. К и ї в
16 жовтня 2019 року
№ 275-1(П)/2019

Справа № 3-258/2019(5764/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Головатого Сергія Петровича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Жовніренка Ігоря Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України та частини першої, абзацу першого

частини другої статті 99 Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436).

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Жовніренко І.Ю. з клопотанням визнати такими, що не відповідають положенням статті 1, частини другої статті 3, частини першої статті 8, статей 21, 24, частин шостої, сьомої статті 43, частини першої статті 55, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) та частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон).

Частиною першою, абзацом першим частини другої статті 99 Кодексу в редакції до внесення змін Законом, зокрема, передбачено, що адміністративний позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого Кодексом або іншими законами; для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про

порушення своїх прав, свобод чи інтересів. Однак Законом, який набрав чинності з 15 грудня 2017 року, Кодекс викладено у новій редакції, у зв'язку з чим положення частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу втратили чинність, а їх зміст відтворено у частині першій, абзаці першому частини другої статті 122 Кодексу.

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Жовніренко І.Ю. був звільнений з посади заступника Запорізького обласного управління юстиції – начальника відділу державної виконавчої служби згідно з наказом Міністерства юстиції України від 9 вересня 1999 року на підставі пункту 2 частини першої статті 30 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ у зв'язку із набранням законної сили постановою Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська від 30 липня 1999 року. Постановою Верховного Суду України від 29 листопада 1999 року названу постанову скасовано, провадження у справі закрито за відсутністю в діях Жовніренка І.Ю. правопорушення.

На цій підставі 6 жовтня 2000 року рішенням Печерського районного суду міста Києва задоволено позов Жовніренка І.Ю. до Міністерства юстиції України про поновлення на роботі та стягнуто з цього міністерства середній заробіток за час вимушеного прогулу у розмірі 4137 грн 88 коп. та судові витрати.

Наказом Міністерства юстиції України від 22 листопада 2000 року був скасований наказ від 9 вересня 1999 року про звільнення скажника.

Ухвалою Печерського районного суду міста Києва від 11 вересня 2003 року рішення Печерського районного суду міста Києва від 6 жовтня 2000 року в частині стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу скасовано за нововиявленими обставинами за заявою Жовніренка І.Ю.

Рішенням Печерського районного суду міста Києва від 17 листопада 2003 року стягнуто з Головного територіального управління юстиції у

Запорізькій області середній заробіток за час вимушеного прогулу у розмірі 6585 грн 24 коп. шляхом списання коштів з розрахункового рахунку. Вказане рішення суду першої інстанції залишене без змін ухвалою апеляційного суду міста Києва від 29 жовтня 2007 року.

Жовніренко І.Ю. звернувся до Головного управління Державної казначейської служби України у Запорізькій області із заявою та виконавчим листом, виданим Печерським районним судом міста Києва 5 лютого 2010 року, про стягнення з Головного територіального управління юстиції у Запорізькій області середнього заробітку за час вимушеного прогулу у розмірі 6585 грн 24 коп. Зазначені кошти списані на користь скаржника 28 жовтня 2016 року.

Автор клопотання звернувся до Запорізького окружного адміністративного суду з позовом до Міністерства юстиції України та Головного територіального управління юстиції у Запорізькій області щодо стягнення з них у солідарному порядку на користь позивача середнього заробітку за період з 10 грудня 2002 року по 1 листопада 2016 року включно за затримку виплати належної Жовніренку І.Ю. суми середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 23 вересня 1999 року по 6 жовтня 2000 року, оскільки ця виплата фактично відбулася 1 листопада 2016 року.

Постановою Запорізького окружного адміністративного суду від 13 червня 2017 року позов частково задоволено та стягнуто на користь позивача середній заробіток за період з 30 жовтня 2007 року по 28 жовтня 2016 року. Ухвалою Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 16 листопада 2017 року зазначену постанову Запорізького окружного адміністративного суду скасовано, а позовні вимоги залишено без розгляду, оскільки Жовніренко І.Ю. звернувся до адміністративного суду після спливу шестимісячного строку. Постановою Верховного Суду від 18 червня 2019 року ухвалу Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду залишено без змін.

Автор клопотання стверджує, що застосування судами положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу в редакції до внесення змін Законом порушило його конституційне право „на своєчасне отримання заробітної плати, доступ до правосуддя, судовий захист, рівність у конституційних правах та перед законом“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹ Основного Закону України).

Згідно з частиною першою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу.

Автор клопотання порушує у конституційній скарзі, зокрема, питання щодо визнання неконституційними положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу, які в остаточному судовому рішенні у його справі не застосовувалися.

Отже, Жовніренко І.Ю. не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання, наводячи обґрунтування тверджень щодо невідповідності положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу в редакції до внесення змін Законом положенням статті 1, частини другої статті 3, частини першої статті 8, статей 21, 24, частин шостої, сьомої статті 43, частини першої статті 55, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України, зазначає, що Цивільний процесуальний кодекс України, на відміну від Кодексу, не містить положень, які встановлюють обмежувальні строки звернення громадян до суду, наслідком застосування яких, на його думку, є відмова у доступі до правосуддя та наданні судового захисту шляхом залишення позову без розгляду. Жовніренко І.Ю. стверджує, що оспорювані положення Кодексу створюють нерівні правові можливості процесуального характеру для реалізації однакових за змістом та обсягом прав учасників судового процесу. Автор клопотання зазначає, що якби його справа розглядалася в суді загальної юрисдикції згідно з Цивільним процесуальним кодексом України, то його позов не був би залишений без розгляду.

Наведена аргументація неконституційності оспорюваних положень Кодексу ґрунтується на порівнянні положень Цивільного процесуального кодексу України та Кодексу, тобто на зіставленні законодавчого регулювання різних видів судочинства, та припущеннях автора клопотання про ймовірно інший результат розгляду його справи в цивільному судочинстві.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зауважує, що положення частини другої статті 99 Кодексу в редакції до внесення змін Законом були предметом розгляду Конституційного Суду України, який у Рішенні від 13 грудня 2011 року № 17-рп/2011 визнав їх

конституційними, зазначивши, що встановлення у відповідних процесуальних кодексах України конкретних строків вчинення окремих процесуальних дій особами, які беруть участь у справі, здійснюється в законодавчому порядку на підставі пункту 14 частини першої статті 92 Конституції України; у процесуальних кодексах лише скорочено строки здійснення окремих процесуальних дій, а змісту та обсягу конституційного права на судовий захист і доступ до правосуддя не звужено; наведені зміни не унеможливають ефективного розгляду судових справ, тому не суперечать Конституції України (абзаци дев'ятий, чотирнадцятий підпункту 6.1 пункту 6 мотивувальної частини).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Жовніренка Ігоря Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України та частини першої, абзацу першого частини другої статті 99 Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу

України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**